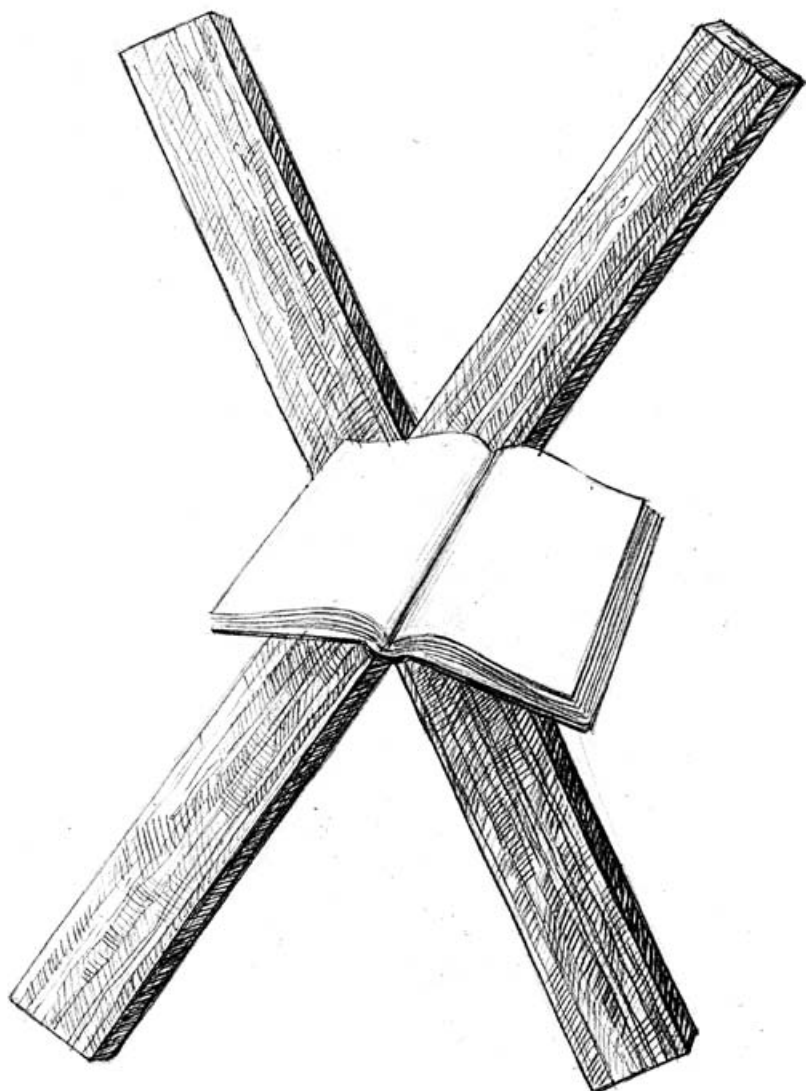

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2020 / 2

Milé čtenářky, milí čtenáři,

přijměte pozvání k setkávání v brněnských evangelických sborech.

Vždycky, když si zoufám nad stavem tohoto světa, vzpomenu si na příletovou halu na letišti v Heathrow. Většinou si říkáme, že žijeme ve světě nenávisti a chamtivosti, ale mně to tak nepřipadá. Mně se zdá, že láska je všude kolem nás. Často není tak zřejmá a významná, ale je tu s námi. Otcové a synové, matky a dcery, manželé a manželky, milenci, milenky, staří přátelé. Když se rozhlédnete kolem sebe, tak zjistíte, že láska je skutečně všude kolem nás.

Tak zní úvodní slova odpočinkového filmu *Láska nebeská*, který bývá k vidění hlavně o Vánocích, kdy k sobě mají lidé nějak blíž a i láska mezi lidmi je jaksi patrnější. Ale vlastně, můžete si ho pustit kdykoli. Přijde mi, že únor, kdy se zima zdá už dost dlouhá a ponurá, tělo mnohdy vysílené, mysl sklíčená, je k tomu výborný měsíc.

Láska je všude kolem nás. V příletových halách, u lůžka nemocného, při vyzvedávání dětí z tábora, občas i v poštovních schránkách, na talíři dobrého jídla od maminky, v laskavém slovu, na lavičce v parku. Je potřeba se rozhlížet, nekoukat jen na televizi nebo do novin. Taky je důležité chtít vidět, neklopit oči.

Když jsem studovala v Praze a jezdila domů jen sem tam, babička se se mnou před odjezdem vždycky loučila se slovy: „Dávej na sebe pozor v té nevěstce bábelské!“ Z televizních zpráv měla zcela jasný obrázek našeho hlavního města, jenže neúplný. Byl jako omalovánka, která čeká, až jí někdo dodá ještě i jiné barvy než jen černou a bílou.

Jedna z důležitých věcí, kterou víra v Krista obohacuje lidský život, je nadhled. I když člověk není žádná loutka v božích rukou, občas si představuji, jak mě, nás, tahá Bůh za límec a vytahuje ze všeho, do čeho máme sklon zabředávat nebo kam jsme se prostě dostali. A díky němu se pak na různá trápení, rozepře, bolesti světa můžeme podívat jakoby shora, z odstupu. Máme tak šanci zahlédnout ještě i něco dalšího, světlejšího, barevnějšího, hezčího, co na světě vedle špíny a temnoty taky jistojistě je.

Láska je všude kolem nás. Jen ji opravdu vidět. Ale nejen to. Taky lásku mezi lidi vnášet. Vstát ze židle a jít na návštěvu. Vyhledat jméno v adresáři a napsat povzbudivou SMS. Vytočit číslo, přinést nákup, převlíct pomočenou postel, pohladit, obejmout, rozesmát.

Únor v našich realitách je měsíc, kdy jsme toho možná doma za pecí naseděli právě tak dost.

A tak vám přeji, aby se slábnoucí silou zimy sílilo vaše odhodlání podílet se na tom, aby láska byla skutečně všude kolem nás.

Iva Květonová

Husovická vánoční slavnost

Někdy před Vánoce jsme mohli v rádiu slyšet návod psychologa, jak v klidu prožít čas předvánoční i samotných Vánoc. K tomu je třeba vše předem dobře naplánovat a včas začít: v září je třeba dokončit shánění dárků a všechny nachystané dárky zabalit, v říjnu se s vervou máme pustit do úklidu domácnosti, v listopadu se máme věnovat pečení cukroví, aby bylo na Vánoce už pěkně uleželé, a v prosinci si máme v pohodě užívat advent a nastalé vánoční svátky. Nevím, kdo z nás postupoval podle výše uvedeného scénáře, každopádně letošní vánoční slavnost se ve sboru v Husovicích konala v neděli 22.12., tedy pouhé dva dny před Štědrým večerem, a to už jsme skoro všichni měli za sebou valnou část domácích předvánočních příprav, a proto jsme byli na slavnost dostatečně natěšeni a naladěni.

Vánoční slavnost navazovala na dopolední shromáždění, což mělo tu výhodu, že většina účastníků bohoslužeb zůstala a nechala se pozvat, a to i ti, kteří v rodině zrovna nemají dítě účinkující ve vánoční hře. Modlitebnu jsme zaplnili do posledního místečka a záhy jsme byli vtaženi do děje na nebeských výšinách, kde řídicí anděl posílal zvěstovat ostatní anděly na Zem k lidem. Děti si na hru připravily kostýmy tak, že si na trička vlastnoručně namalovaly andělská křídla. Hru skvěle zahrály (což je každým rokem jeden z vánočních zázraků, protože na generálce to vždy vypadá na pěknou ostudu) a krásně zazpívaly i andělské chóry. Potom vystoupil husovický pěvecký sbor za doprovodu orchestru složeného z mládeže. Pod vedením paní dirigentky Kláry Roztočilové jsme nacvičili písně z Kancionálu Slavíček rajský.

Je dobře, že letos bylo na vánoční slavnosti hodně členů našeho sboru. Všichni jsme tak měli příležitost vidět, co naše děti umí, jak jsou šikovné i ty děti, které už vyrostly a ujaly se hudebního doprovodu, mohli jsme si společně zazpívat, a hlavně projevit emoce a dát najevo lásku a vděčnost za to, že tvoříme společenství.

Dita Staňková, foto Ben Skála

Vánoční program dětí ve sboru Brno II

Děti v Blahoslavově domě připravily svou rýmovanou vánoční hru na neděli 22. prosince. Slyšeli jsme v ní dialogy pastýřů, Marie a Josefa a spor bílých a černých andělů se závěrečnými slovy těch prvních: „A jeho láska velická / všech srdcí se dotýká“.

Hru secvičila třicítka malých a větších herců, roli Jezulátka převzal několikátýdenní Rudolf, sepsání hry a režie se ujal Michal Marek, hudebního doprovodu Tomáš Bouda a Petr Dobrovolný a pěvecké podpory Lenka Dobrovolná a členové pěveckého sboru.

Předvánoční program připravovaly tentokrát také děti v kazatelské stanici v Tišnově. Jana Gajdošová napsala scénář divadelního představení podle knihy Obejmi mě, prosím polského autora P. Wechterowicze a za podpory dalších rodičů nacvičila hru s deseti dětmi; hlavní role Táty Medvěda a Medvídky výtečně sehráli Petr a Jonáš Floriánovi.

Martin Horák

Vánoční hra v Brně-Židenicích

Na židenické vánoční hře se také letos podíleli děti, mládež i dospělí. Hra se jmenovala Dveře a byla o zavřených dveřích mezi Bohem a lidmi, které přišel otevřít ten, kdo se v Betlémě narodil. Byli tam samozřejmě Josef s Marií, kteří neměli kde hlavu složit, pastýři u ohníčku, mudrci se sklenicí okurek, ale také mluvící ovce a osel. Diváci si letos libovali, jak dobře bylo všem rozumět, nadchly je muzikálové prvky, jako andělské sólo a tanec ovcí, a líbila se i doprovodná kapela. A vůbec nevadilo, že ti nejmenší andílci procházeli dějem, jak se jim zrovna chtělo.

Radka Včelná

Patero pokušení v Brně I

Dětskou slavnost, která pro nás bývá tradičním předělem mezi adventem a Vánocemi, jsme v roce 2019 slavili v Betlémském kostele. V rámci bohoslužeb

ve čtvrtou adventní neděli nás navštívili se svou zprávou Broučkové na cestě k Betlému a jejich básničky i lucerničky ukázaly směr ke Světlu světa. Po těchto nejmenších dětech zaplnili kostel andělé. Bezmála třicet dětských „herců“ se ujalo zvěstování evangelia formou hry „Patero pokoušení.“ Námětem hry je andělská konference o člověku. Zatímco si ovšem andělé lámali hlavu, co je to člověk a jak vyřešit jejich problémy, a vzpomínali, kolikrát už lidé naletěli ďáblu a co všechno selhalo, Pán Bůh to zařídil po svém.

Původní autorkou hry je Petra Macháčková a do režijní a technické přípravy se letos stejně jako loni pustili spolu s dětmi mládežnice a mládežníci. Myslím, že to byl pro celé shromáždění a snad i pro všechny, kdo se na přípravě bohoslužeb podíleli, čas vzácný a povzbudivý.

Jana Hofmanová

V Desertu o tom, jak jsem se stal pečovatelkou roku

Znáte jistě ten pocit, že se někam chcete podívat, ale je to buď hodně daleko nebo z jiných důvodů nedostupné. A já každý měsíc na facebooku sledoval pozvánky Štěpána Hájka na bohoslužby v Desertu. Četl jsem jména pozvaných hostů i muzikantů, představoval jsem si průběh večera a často mě napadlo, že by bylo prima si udělat v neděli večer výlet do Brna. Ale tvrdá skutečnost pondělního vstávání do práce tyto mé představy přehlušila. A najednou čtu ve zprávě nabídku, jestli bych přijel do prosincového Desertu jako host. Potěšení bylo na mé straně. Jen jsem měl obavu, aby večer byl příjemný a zajímavý pro posluchače.

Štěpán Hájek se ukázal jako zkušený průvodce těmito bohoslužbami a Dan Vertigo, který byl pozván jako hudební host, byl pro mě velikým objevem. Jeho hra na kytaru, jeho zpěv, texty a bezprostřednost na mě udělaly obrovský dojem a dodnes jeho písničky poslouchám. I když vím, že nejsem rozhovorový

typ, rozhovory poskytují rád. Ne že bych chtěl vyzdvihovat sám sebe, ale po letech práce v sociální péči a především po třinácti letech práce v terénním hospici jsem vděčný, když mohu tuto práci prezentovat.

Založení hospicové péče v prostředí Nového Města na Moravě považuji za veliký krok a to, že po dvaceti letech organizace Domácí hospic Vysočina je pevně ukotvena v síti poskytovatelů hospicové péče v naší republice, je výsledkem každodenní usilovné práce všech zúčastněných. Zpočátku jsem působil jako člen předsednictva občanského sdružení, od roku 2006 jsem byl naplno zaměstnán jako pracovník v sociálních službách a poradce pro pozůstalé. Pracovat v rodící se organizaci znamená být trpělivý, flexibilní a kreativní. Dařilo se nám vytvářet naší práci podobu a na zájmu veřejnosti o naše služby to bylo znát. Nevyhnuli jsme se problémům. Kdo však o něco usiluje, i mnohé problémy překoná.

Po dvaceti letech práce v sociálních službách (sedm let Domov pro seniory a Dům s pečovatelskou službou, třináct let terénní hospic) jsem byl nominován na národní cenu Pečovatelka roku za rok 2019. Nominace byl nápad mé snachy Lucky. Už tato skutečnost byla pro mě vítězství. Pro tchána veliké vyznamenání! Další představeň bylo to, že jsem byl vybrán do užšího výběru a byl jsem pozván na slavnostní vyhlášení do Novoměstské radnice v Praze. Tam mě doprovodili kromě snachy Lucky moje maminka, starší sestra Eva, bratr Vladimír a neteř Pavlína. Vyhlásování bylo důstojné, pěkné. Nutno ještě připomenout, že celou akci organizovala Diakonie ČCE s Asociací poskytovatelů sociální péče. Ambasadorkou byla paní Hana Maciuchová, která celé slavnostní odpoledne zněžnila a zpříjemnila. Svými písničkami celou slavnost provázela královohradecká skupina Goji. To bylo pro mě také velice pěkné hudební poznání.

V průběhu slavnostního odpoledne se vyhlašovaly čtyři kategorie. Pracovník v sociálních službách v terénní péči, v ambulantní péči, sociální pracovník a manažer v sociálních službách. Rozepisují to proto, že ve třech z těchto kategorií zvítězili muži. Což považují za dobré z toho důvodu, že sociální péče již není jen doménou jednostranně poskládaných ženských kolektivů, ale že se do této práce prosazují muži. Mají zde své místo, o čemž jsem se já sám přesvědčil. Budu podporovat všechny muže, kteří o toto povolání budou mít zájem. No, a tak prozradím, že jako pracovníka v sociálních službách v terénní oblasti ocenili jako vítěze mne. Bylo to pro mě překvapení a velice mě to dojalo. I když na to vzpomínám teď, měsíc po vyhlášení, dojíám mě to stále.

A teď, jak s tím oceněním naložit! Přišlo to ve chvíli, kdy ze zdravotních důvodů končím s aktivní prací. Jsem vděčný za to, když nyní, na základě ocenění, mohu o své práci mluvit a psát. A těch médií, od kterých jsem zaznamenal zájem, není málo. ČR2, Rádio Proglas, Rádio Vysočina, TV Noe, Aktuálně.cz, Žďárský deník. Opravdu tuto příležitost vidím jako zviditelnění profese pracovníka v sociálních službách, která zasluhuje respekt a důstojné místo v naší společnosti. Na pracovišti v Domácím hospici Vysočina v Novém Městě na Moravě nemám dveře zavřené. Docházím za bývalými kolegy, naslouchám jim, nacházíme prostor, kde mohu být ještě nápomocný. A když mám volnou chvíli a chuť, tu mám téměř neustále, tak vyrazím s fotoaparátem po Vysočině a nechám se okouzlovat jejím půvabem. Tak je možné, když k nám do kraje zavítáte, že se někde v polích potkáme.

Vojtěch Zikmund, Nové Město na Moravě
foto Vladimír Zikmund

Ekumenická bohoslužba v Tišnově

podle Týdne modliteb za jednotu křesťanů 2020

Motto: Zachovali se k nám neobyčejně laskavě. Sk 28,2

Setkání proběhlo ve středu 8. 1. 2020 v 18 hodin v kostele sv. Václava. Byla tma, poprchalo, bylo nevlídno. A tak jasně osvětlený a mírně vytopený kostel už sám o sobě byl symbolem. Symbolem místa pro setkání. Sešlo (sjelo) se nás několik desítek. Na přípravě se podíleli duchovní i laici z Církve adventistů sedmého dne (Tišnov), Církve československé husitské (Kuřim), Českobratrské církve evangelické (Brno II, k. s. Tišnov) a Římskokatolické církve (Tišnov). Bohoslužba slova byla připravena na podkladě delších biblických textů, písní a modliteb. Texty Jon 1,1-16; Sk 27,18-44; L 18,9-14 pro letošní rok vybralo křesťanské společenství na Maltě.

Moře, loď, plavba, bouře, boj o záchranu, odhození přítěže, ztroskotání, záchrana – to se promítalo do kázání bratra Petra Šandery, faráře CČSH. Jako zcela zvláštní moment, který byl uveden jak v hlavičce programu bohoslužby, tak v zamyšlení na jeho konci, bylo odhození nákladu (z paluby loď církve) přes palubu. Věcí postradatelných a pak i cenných. Věcí, které si na palubu jednotlivá společenství naložila, na kterých si zakládají, které se snaží provézt jak časy příznivými, tak časy bouří, které se ale nakonec stejně odhodlají hodit

přes palubu, aby mohla prožít záchranu ztroskotání. To zčásti reflektovala i závěrečná přímluvná modlitba.

A znovu se mi potřeba odhození předsudků potvrdila na neformálním setkání všech, kteří se mohli chvíli zdržet na faře u čaje a pečiva při rozhovorech. Rozhovorech, které šly napříč konfesemi po liniích sousedských či profesních, liniích, které propojovaly na první pohled, či slovo. Řekl bych, že jsme zde byli opět svědky zázraku vstřícného, přátelského, lidského jednání tam, kde kdysi panovalo tvrdé konfesní rozdělení.

Za možnost setkání při bohoslužbě i na faře díky otci Josefovi a tišnovské farnosti, všem, kdo se na přípravě podíleli, všem, kdo se zúčastnili. Díky za ně Duchu svatému.

Jaroslav Kučera

Brněnské sboropění

Asi 60 zpěváků se v sobotu 18. ledna sešlo v Blahoslavově domě při příležitosti konání již 5. ročníku Brněnského sboropění. Letošním hostem byla Alena Jelínková, dirigentka a aranžérka, která si pro zpěváky připravila pestrý repertoár napříč žánry i jazyky, zazněla tedy i severská nebo anglická hudba. Lektorka také představila vlastní tvorbu z cyklu písní „Modlitba Páně“. Organizace se jako v minulých letech ujal Petr Šplíchal za podpory dalších sbormistrů našeho seniorátu, za což mu všichni účastníci zajisté vděčí. Příští sboropění by se mělo konat opět v lednu příštího roku.

Jan Pikna

APOŠTOLOVÉ

Ondřej

To jméno pochází z řečtiny, významově má blízko ke slovům mužnost, statnost, odvážnost. Kromě mého bratra se tak jmenuje víc než 76.000 mužů v České republice. A to bychom k nim ještě měli navíc přepočítat všechny Andreje, protože se jedná o variantu tohoto jména. I když, on i jeden Andrej je někdy víc než dost.

Ondřej byl jeden z Ježíšovi blízkých lidí. Spolu se svým bratrem Simonem se živil jako rybář na galilejském venkově, po setkání s Ježíšem se však stal jedním z učedníků. Jeho jméno se objevuje ve všech jejich výčtech, o tom, že mezi apoštoly skutečně patřil, tedy není nutné pochybovat.

Zároveň je to taková zvláštní postava, trochu jako by stál ve stínu svého bratra – obvykle je s ním spojován a je také jmenován až na druhém místě, PO Petrovi. V synoptických evangeliích není ani zmínka o tom, že by se nějak projevil sám, žádný výrazný příběh, žádná zvláštní událost, která by se týkala jen jeho. Jeho jméno se opakuje, ale nenapoví nám, jaký Ondřej byl. Ještě tak můžeme usuzovat, že stejně jako Šimon nepatřil k nejbohatším, protože na rozdíl od Jakuba a Jana nelovili z lodi, nýbrž se brodili vodou a u toho do ní vrhaly své sítě. Možná však toho dne prostě jen na lodi nevyjeli, chtěli ji opravit nebo ji pro jednu nechali doma, co já vím. Tradice si je však zapamatovala jako rybáře chudobné. Zas ovšem oba dva.

Ondřej se kupodivu neobjevuje v příběhu o Ježíšově proměnění na hoře, tehdy jsou s ním jen Petr, Jakub a Jan. Kam se ten čtvrtý, Petřův bratr zatoulal? Podobně i v Getsemane, při jednom z vrcholů velikonočního dramatu, se zdá, že Ondřej zůstal spolu s ostatními, zatímco Ježíš, Petr a Zebedeovci poodešli kousek dál do tmy.

Jen evangelista Jan dává Ondřejovi trochu prostor: Ondřej podle něj patří k učedníkům Jana Křtitele, na jeho vlastní popud však spolu s dalším svého učitele opouští, aby se přidali k jinému Mistrovi – tomu, jehož Křtitel označuje jako Božího Beránka a nositele Ducha. A sytě div se! Ondřej je u Jana tím, kdo se k Ježíši přidá jako první! Svého bratra Simona Petra on sám přivádí k Ježíši. Vida, pro jednou je PŘED Petrem (trochu se však obávám, že je to výsledek janovského vztahu k Petrovi a jeho vlivu v církvi, že je zkratka potřeba říct, že přišel až za Ondřejem...).

U Jana se Ondřej jako samostatně jednající objeví ještě jednou: ve chvíli, kdy Ježíš učí zástupy na hoře, lidí spousta a je třeba vyřešit, jak je nasytit. Filip v tu chvíli vypočítává, kolik peněz by stačilo a kolik ne, Ondřej přijde s tím, že zná jednoho kluka, co má s sebou svačinu, 5 chlebů a 2 ryby. Sice dodá, že to pro tolik lidí je jako nic, přesto je jeho pohled na situaci o něco bliž tomu Ježíšovu než Filipovu.

Po Ježíšově smrti a vzkříšení se Ondřej objeví ještě jednou. Spolu s dalšími zažije Ježíšovo nanebevstoupení a následně se odebere do Jeruzaléma, kde se s ženami a Ježíšovým přibuzenstvem vytrvale modlí. A dál?

Dál o něm hovoří stará křesťanská tradice, Órigenés, Eusebius, Jeroným a mnohá apokryfní literatura.

Zajímavé je vyprávění o Ondřejově smrti: v řeckém městě Patrasu ho místodržící Egeas nechal zatknout a Ondřej byl obžalován, že odvrací lid od bohů a boří jejich chrámy. Následně byl bičován a odsouzen k ukřižování. Ondřej, podobně jako Petr, žádal, aby mohl zemřít na odlišném kříži než Ježíš. A tak byl pro něj připraven kříž ve formě velkého X, jehož tvar zůstává nazýván „křížem sv. Ondřeje“. S ním bývá také Ondřej nejčastěji vyobrazován. Dalším jeho symbolem jsou dvě ryby, zkřížené právě ve tvaru písmene X.

Ve starobylém textu z počátku 6. století s názvem „Ondřejovo utrpení“ jsou uvedena údajná slova apoštola před ukřižováním:

„Buď pozdraven, ó kříži, slavnostně uvedený Kristovým tělem a ozdobený jeho údy, jako by to byly vzácné perly. Dříve než Pán na tebe vystoupil, naháněls' pozemský strach. Nyní naopak, vybavený nebeskou láskou, jsi přijímán jako dar. Věřící o tobě vědí, kolik radosti je v tobě, kolik darů máš připraveno. A tedy pln jistoty a radosti přicházím k tobě já, abys mě také přijal jásajícího jako učedníka toho, který byl na tobě pověšen... Ó blažený Kříži, který jsi přijal vznešenost a krásu Pánových údů! ... Vezmi si mě a zanes mě daleko od lidí a odevzdej mě mému Mistru, aby mě skrze tebe přijal ten, který mě skrze tebe vykoupil. Buď pozdraven, ó Kříži, ano, opravdu, buď pozdraven!“

O Crux ave, spes unica...

Saša Jacobea

Biblické heslo roku 2020

V Praze dne 7. ledna 2020

Milí přátelé, sestry a bratři,
podle Hesel Jednoty bratrské nás bude rokem 2020 provázet verš z Markova evangelia 9,24b:

Věřím, pomoz mé nedověře.

Na hoře viděli tři učedníci to, co jednou beztak uvidí všichni. Totiž, že Ježíš je pán a král celého stvoření. Jeho šat byl zářivě bílý. Žádná špína, žádná slza, žádná bolest.

Sešli s hory dolů. A první, co je potkalo, bylo utrpení a bolest. Učedníci, kteří čekali, až Ježíš a jejich tři kolegové sestoupí s hory, nebyli schopni uzdravit nemocného chlapce.

Jeho otec nyní prosí Ježíše, můžeš-li, slituj se nad námi a pomoz nám. A když slyší Ježíšovu odpověď, že všechno je možné tomu, kdo věří, vyhrkne: věřím, pomoz mé nedověře.

I v roce 2020 nastanou okamžiky, kdy nás víra v Krista jako Pána a Spasitele zaplaví čistotou a jasnou intenzitou. Přijíme ji dychtivě a vděčně.

A také v tomto roce nastanou chvíle, kdy budeme bezradní, a smutek a beznaděj na nás budou dotírat. Nemusíme v těch situacích utrácet své síly poukazováním na nepatřičnost toho, co se stalo. Účinnější bude držet se Krista. A necht' nás současně neděsí, že je to divné, abych právě já, vím přece, co jsem zač, volal či volala Krista o pomoc. Víam přece, že má víra je nehotová, jednou je nahoře, jednou dole.

Ano, je to tak. Přiznejme a vyznejme to pravdivě. A spolehněme se, že on ví, kdo jsme, a přesto se od nás neodvrací. Prosme pokorně, a přesto odvážně: Kriste, věřím, pomoz mé nedověře.

Pane Ježíši Kriste, prosíme, v každém dni nastávajícího roku nás drž při sobě. Posiluj naši víru.

Dávej nám jemný zrak a citlivou duši, abychom nepromarnili chvíle pokojné vděčnosti.

Dávej sílu bez výčitek přijímat život, který může být těžký.

Zastaň se těch, kdo jsou týráni a ponižováni.

Pozvedej náš zrak k utrpení lidí v naší blízkosti, i daleko od nás, i na jiných kontinentech.

Uč nás chránit tvé krásné stvoření i pro naše děti, vnuky a ty, kdo přijdou po nich.

Pro tvé zásluhy tak, Kriste, prosíme. Amen

Požehnaný rok 2020 jménem synodní rady ČCE přejí

Vladimír Zikmund, synodní kurátor, Daniel Ženatý, synodní senior

Zastavení: Velké Němčice

Městys Velké Němčice má asi 1 700 obyvatel a leží na břehu Svarcavy (Svratky), v rovině pod posledními výběžky Ždánického lesa (Roviny, 283 m n.m.). Na těchto výběžcích bývaly vždy vinice, které si často pronajímali brněnští měšťané. Starší německé osídlení, které připomíná i název Němčice, se v obci udržovalo do stavovského povstání a zřejmě zaniklo za třicetileté války; po katolizaci v 17. století šlo už o městečko zcela české (pomineme-li německé majitele) a takřka bezvýhradně katolické. Označení „Velké“ sloužilo k odlišení od stejnojmenné obce dnes zvané Němčičky (15 km jihovýchodně). Němčice patřily klášteru cisterciáků na Velehradě, kteří zde měli velkou sýpku, ale jinak městečko téměř nepřetržitě zastavovali, například v 15. století Vilémovi z Pernštejna. Velehradské panství skončilo r. 1550 prodejem městečka Zikmundu Heldovi z Kementu, který byl současně majitelem Velkého Meziříčí.

Zikmund Held z Kementu (1510?-1568), vicekancléř Království českého, rada císaře Ferdinanda I. a vychovatel jeho syna, budoucího císaře Maxmiliána, byl mimořádně vzdělaný, tolerantní katolík, jehož druhá žena, Alina z Meziříčí, byla přesvědčená luteránka. Zikmund byl přijat za své zásluhy do panského stavu a nechal Velké Němčice povýšit z městečka na město a sám se pak psal „z Meziříčí a Němčic“. Císař si ovšem vymínil technickou podmínku, že město bude obehnané hradbami – tu se nepodařilo splnit, proto se Němčice městem nakonec nestaly. Held z Kementu však vystavěl v Němčicích zámek na místě dřívější tvrze, jež bývá zároveň ztotožňována s velehradskou klášterní sýpkou. Zikmundova manželka městečko po jeho smrti prodala r. 1577 Tasovi z Lomnice. Tasova dcera zažila roku 1605 ničivý vpád Bocskaiovy armády, který byl součástí uherského stavovského povstání proti Habsburkům, a poničené Němčice prodala pak svému manželovi Zikmundovi z Tiefenbachu (1590?-1637), konzervativnímu luteránovi a pozdějšímu účastníkovi stavovského povstání. Za jeho časů prožívají Němčice zlaté časy jako luterské kulturní centrum, s vlastní městskou školou. Duchovní život se soustředil kolem kostela sv. Václava a Víta, který se poprvé připomíná r. 1392, ale na základě archeologických výzkumů se předpokládá, že jako románská stavba existoval už v polovině 13. století.

Zdejší luterští faráři byli jak Češi (např. Daniel Přehradný), tak Němci (např. Valentin Wiegel von Mansfeld, který promoval na univerzitě v Jeně) – ti německy kázali také v sousední Noslavi. Ve městě žila v letech 1572-1600 také komunita novokřtěnců, přirozeně rovněž německého jazyka. Českou komerční tiskárnu si v Němčicích kolem r. 1611 otevřel Václav Závorka z Lipníka, syn Tobiáše Závorky z Lipníka, luterského děkana v Doubravníku. Je známo jenom 5 tisků z produkce této tiskárny, přičemž prvním, propagačním tiskem bylo muzikologické dílo *Harmonie mutací, jenž slove Echo* (1612). Největším a zřejmě nejdůležitějším tiskem byl r. 1615 katechismus Polykarpa Leysera staršího, který německy vyšel r. 1600 v Dražďanech. Česká verze tohoto díla nesla bojovný název *Vysvětlení křesťanského katechismu v osmi*

kázáních zavřené, v němž se ukazuje, v kterých artikulích kalvíni s námi evangelitskými na odporu jsou a jej zfalšovati chtějí a manifestačně podporovala tzv. staroluterskou stranu, tedy české odpůrce kalvinismu a sblížení Jednoty bratrské s luterány. Tiskárna nepřežila stavovské povstání.

Posledním protestantským majitelem Němčic byl od r. 1618 hrabě Jan Jakub z Thurnu, absolvent bratrské školy v Ivančicích a bratr jednoho z vrchních velitelů stavovské povstalecké armády – tomu byl majetek zkonfiskován. Stejně jako celé město prošel kostel obdobím ničivého úpadku za třicetileté války – v celém městě tehdy zůstalo jen 40 obydlených domů.

Zničený kostel byl obnoven, resp. znovu vystavěn v barokním slohu, pro potřebu nových, katolických majitelů panství r. 1652, jímž se stal Jean Montrochier de Senour. Získal dokonce vlastního faráře, což byla v kraji velká výjimka. Stejnou proměnou v tu dobu prošlo také zámecké sídlo, které původně vybudoval Zikmund Held z Kementu. Barokní podobu si zámek uchovával ještě v 19. století.

R. 1753 Němčice, tehdy v podstatě už jen ves, koupil hrabě Bedřich Vilém Haugwitz a pokusil se neprosperující obec násilím osadit lidmi z jiných svých panství. Je doloženo, že tito osadníci z Němčic utíkali, mimo jiné před epidemiemi, jež byly ve své době vysvětlovány neudržovaností četných zdejších rybníků a bažin v okolí řeky. Byli proto dopravováni zpět a nuceni k práci násilím. Haugwitzové r. 1774 prodali městys Ditrichštejnům, čímž se poprvé v dějinách spojily Němčice s židlochovickým panstvím.

Němčice prožily velké drama za Napoleonova tažení r. 1805, které zachycuje farní kronika. Na zámku se před bitvou u Slavkova ubytoval maršál Nicolas Soult, na faře generál Dominique Vandamme. Generál byl známý svou brutalitou a drancováním; citován je Napoleonův komentář na toto téma: "Kdybych měl o Vandamme přijít, dal bych mnoho za to, abych ho získal, ale kdybych měl dva, musel bych nejméně jednoho dát pověsit." Před bitvou si Vandamme na faře uložil několik vozů finanční hotovosti, kterou pokládal za svůj osobní majetek, a zanechal na místě malý oddíl jako stráž. Poté však faru napadl oddíl ruský ve snaze zmocnit se pokladu a Vandammeovi vojáci uprchli, aby přivolali posily. Při tomto ruském útoku byl zabit kaplan Jan Dvořáček a těžce zraněn děkan František Jablonský, což vedlo ruského velitele k rozhodnutí upustit od akce; francouzské posily vzápětí poklad převezly do Brna. Po bitvě, v níž se Soult a Vandamme velmi zasloužili o známé francouzské vítězství, zjistil Vandamme, že jeho peníze v Němčicích už nejsou. Vzhledem

k tomu, že na místě nikdo nebyl schopen poskytnout informace, které oddily a kam poklad převezly, učinil generál závěr, že byl okraden, a žádal plnou náhradu od obce pod hrozbou vypálení města. Napoleon jeho nárok formálně potvrdil, protože mu byl v tu chvíli zavázán. Velmi složitá jednání mezi majitelem panství a francouzským ministrem financí na poslední chvíli odvrátila hrozbu od Němčic tím, že se podařilo ztracené peníze dopátrat. Od roku 1809 pak ruské velvyslanectví ve Vídni vyplácelo děkanu Jablonskému roční rentu na odškodněnou za postižení ruky.

Velké Němčice velmi utrpěly v bojích na sklonku druhé světové války 15.-18. 4. 1945. Místní kronika uvádí 186 vypálených domů a těžce poničený kostel. Jeho zvony ze 17. století byly už předtím zabaveny na válečné účely, kostelní hodiny i zdivo byly zničeny během bojů. Pokud jde o němčický zámek, byl poškozen necitlivou přestavbou a nedostatečnou údržbou v době, kdy byl užíván jako úřední a školní budova; z historické budovy je dnes uchována jen hrubá stavba.

Petr Peňáz

PŘÁVĚ JSEM DOČETLA

Vztahy v C dur

AŤ TONU

Ať tonu,
nech mě tak.
Podáš mi stéblo
moudrých rad
a anděl míru
z mých kamenitých cest
odvalí těžký kámen.

A kde je láska?

Možná až na dně -
na samém dně stáří.

UŽ DRUHÉ SETKÁNÍ *Kateřině S.*

Nalila jsem oheň
na bílou misku
ve tvaru otevřené dlaně.
A ruka se mi třásla
a padaly z ní rozpaky -
a já se bála přímo zeptat:
věříte ještě v zázraky?

A prosím ...poslužte si.-
Vždyť mlhavě jen tuším,
jak vznešená je cesta
každého slova k ústům
jimž bude jednou
Bohem dáno
říci své vlastní
dokonáno.

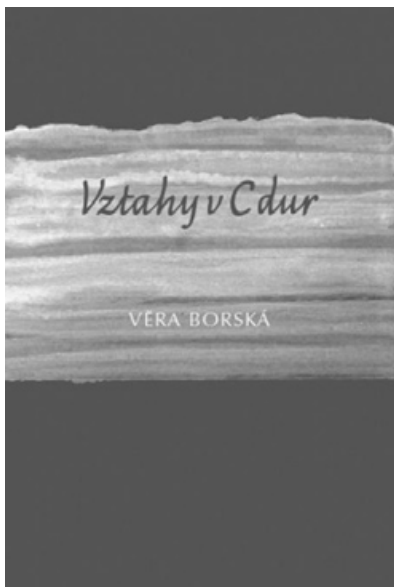
Poezie. Jak zvučné slovo. Jaké tajemno a hlubiny v sobě skrývá? Kdo z nás se zaposlouchává do těchto hlubin? Kdo z nás se ponoří až na dno a nechá kolem sebe plout mnohdy zatemnělé, jindy jiskrné verše našich životů? Věra Borská se odvážíla. Píše poezii celý svůj dlouhý a naplněný život. V 84 letech jí vychází nová sbírka *Vztahy v C dur*.

Otvírám útlou knížečku téměř s chvěním a s velikým dojetím. Vždyť vím, co je za ní a co vše se odehrálo, než se tyto verše dostaly ze šuplíku paní Věry do světa. Byly tam ukryty a čekaly. Ale vše má svůj čas. Jednoho dne se básnířka (díky Lence Florianové) seznámila s Kateřinou Szczepanikovou. Vzniklo nádherné přátelství dvou jemných žen, do kterého jsem byla přizvána. Jsem za to moc vděčná. V malém domečku ve Střelicích, kde Věra B. žije se svou věrnou fenkou Sárrou, jsme u modrých kachlových kamen sedávaly a nechávaly se unášet poezií této drobkou paní. Byly to vzácné a neopakovatelné chvíle. V kamnech praštělo a paní Věra četla. Své touhy, své sny. Prohru i naději.

Inspirovala se sbírkou Alžběty Michalové *Zřetelně nevyprávíš*, která vyšla v roce 2014. Psát o vztazích, to jde někdy vskutku na dřev. My vnímaly, že Věřin dar vyjádřit své nitro je opravdu klenot. Proč se o něj nepodělit? A tak se pár dní před Štědrým dnem *Vztahy v C dur* mohly rozeznít do světa.

Věra Borská, *Vztahy v C dur*, vydalo nakladatelství BOOKS & PIPES, 2019

Věra Osvaldová

ŽILI MEZI NÁMI

Eva Prudká

23. 9. 1930 – 10. 12. 2019

Eva Prudká, rozená Vrtišová, se narodila v roce 1930 do středostavovské brněnské rodiny. Její tatínek byl jeden z prvních absolventů Vysokého učení technického v Brně, inženýr-projektant a vynálezce, maminka byla moderně smýšlející kreativní žena. Evina babička (řčená Oma) byla rakouská Němka, dědeček velký vlastenec a masarykovec. V předválečném Brně bylo normální, že se český a německý živel prolínal, a tak dali rodiče Evu do školky mezi německé děti, aby se přirozenou cestou dobře naučila německy. V roce 1939

se jí narodil mladší bratříček, a když ve dvou letech zemřel, byla to pro jedenáctiletou Evu velká rána. Vyrůstala pak jako jedináček. Za války chodila do evangelického skautu, studovala na gymnáziu. Maturovala už po komunistickém puči v roce 1949, kdy jako dcera projektanta-živnostníka (a tudíž vykořisťovatele) musela aspoň z ruštiny maturovat na trojku, když v ostatních předmětech byla neoddiskutovatelně dobrá.

V mladém věku zakotvila Eva v brněnském evangelickém dorostu a ve sdružení mládeže, jezdila na Sázavu a v létě na chatu do Rovečného, kde se v prázdninové mládeži poznala se svým budoucím manželem Josefem Prudkým. Začala studovat elektrofakultu Českého vysokého učení technického v Praze, ale rozčarována z poměrů na vysokých školách v padesátých letech (a také z osobních důvodů) studia po třech letech zanechala, vdala se a založila rodinu. Manželům Prudkým se narodily tři děti, později se dočkali osmi vnoučat a v nejbližších dnech se očekává narození čtrnáctého pravnučete. Velkou rodinu si Eva vždy přála a byla za ni velmi vděčná.

Svým dětem se Eva hodně věnovala – dodnes vzpomínají na její všemožnou podporu k dosažení vzdělání, v hudební oblasti, v plavání či bruslení, skautingu pod rouškou turistického oddílu, v lídovém přijímání početných kamarádů a přátel. Přitom měla dlouhá léta na starost svého brzy ovdovělého otce a několik let i svou na lůžko upoutanou babičku, kterou s manželem dochovali. Milovala Vysočinu a jízdy na chatu, což je honosné pojmenování dřevěného srubu o jedné místnosti a bez elektřiny, zato uprostřed malebné přírody. S manželem tam trávivali většinou celé léto, chodili na výlety, přijímali návštěvy, hlídali vnoučata a večer sedávali u petrolejové lampy.

Eva pracovala v administrativních zaměstnáních, naposledy jako sekretářka Dětské kliniky v nemocnici U svaté Anny v Brně. Do důchodu odešla v roce 1985. Nových věcí se nelekala. K osmdesátým narozeninám si nechala koupit notebook a směle psala e-maily na všechny strany. Zajímala se hodně o dění kolem. Mobilní telefon ovládala do nedávné doby a s dětmi i vnoučaty si vždy ráda poklábosila i v čase, kdy už byla upoutána na lůžko.

Téměř celý život Eva Prudká bydlela na stejné adrese a byla stále členkou druhého brněnského sboru. Byla zde konfirmována, měla tu svatbu, pokřtila zde své děti a pochovala v roce 2012 svého manžela Josefa. V mládí hrála vzadu na malém hřišti volejbal, pak vodila děti do nedělní školy, zpívala v pěveckém sboru, chodila na výlety se spřátelenými rodinami, později navštěvovala biblické hodiny, podílela se na chodu sboru jako pokladní i jako členka staršovstva.

Takto ji znaly její děti a jejich rodiny. Poslední rok už jí tělesných sil postupně ubývalo, ačkoli duševně byla svěží až téměř do konce. Zemřela doma, tiše, mezi svými.

Daniela Ženatá

Z kázání faráře Martina Horáka při shromáždění v Blahoslavově domě v Brně při rozloučení se sestrou Evou Prudkou:

„A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska.“

1. Korintským 13, 13

To jsou slova, která jste vy nejbližší vybrali na smuteční oznámení. Ta slova zaznívají jako odpověď na otázku: a co teď zůstává? Co zůstane ve chvíli, kdy jsou různé naše jistoty u konce – a je zřejmé, že nezůstávají? A co zůstává ve chvíli, kdy se musíme rozloučit s někým blízkým, nebo s tím docela nejbližším?

Slyšíme zde odpověď: *Zůstává víra, naděje, láska.*

Vybrat taková slova na parte maminky je vyznáním. Je to svědectví o tom, že vaší mamince se dařilo lásku takovým způsobem projevovat. Projevovala se v její starostlivosti, s jakou dosloužila svému otci i babičce. V pečlivosti – s jakou zdobila svým dětem krabice na ponožky, a vůbec v jejím smyslu pro pořádek, v jejím smyslu pro spravedlnost. A také v jejím zájmu o celou rodinu – s jakým se ještě před pár lety naučila zacházet s mobilem, aby s vámi mohla zůstávat v kontaktu.

Měla vás ráda a byla na vás hrdá. Byla hrdá na svou dceru lékařku. Byla pyšná na svou dceru paní domu - farského domu, prvního, druhého, třetího a nakonec i toho povšechného farního domu. Byla hrdá na svého syna faráře a vysokoškolského učitele.

„A tak zůstává víra, naděje, láska.“ A přece ta slova nechtějí potvrzovat, že trvat bude *naše* láska. Tím spíš ta slova neznamenají jakési *„... zůstane ve vašich srdcích“*. Naše naděje se našťěstí neopírá o to, co zůstává či nezůstává v našich srdcích.

Řekli jsme, že láska lidí je darem od Boha. Apoštol Pavel tu ale mluví o lásce Boha k člověku. Tady jde o Boží přízeň k nám. Boží láska zůstává a nepřestává platit. Můžeme ji pozorovat na tom, jak se projevila v Kristu Ježíši. Mluví k nám skrze Ježíše, skrze jeho slova, skrze jeho smrt a vzkříšení.

Slova, která jsme četli v našem prvním čtení, *„Blaze chudým, plačícím, blaze tichým...“*, jsou tak jen dalším vyjádřením pro to, že Boží láska k člověku platí a jednou se jasně projeví.

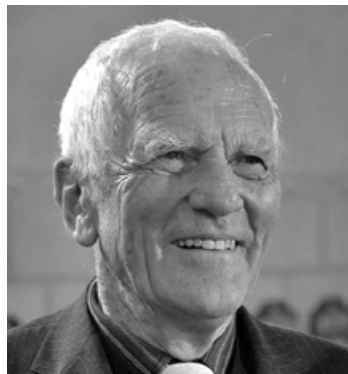
V Boží lásce zůstane zachováno všechno dobré, co kdy sestra Prudká udělala, řekla, rozvažovala. V Boží přízeň doufáme i pro vše, co se jí naopak v životě nepodařilo. V Boží lásce a v jeho paměti zůstane zachována ona sama. Pro vzkříšení k životu novému.

Boží láska zůstávající – to je zdroj naší naděje. Naděje, kterou máme pro naše drahé, kteří nás ve smrti předešli, i naděje pro nás samotné. I když prožíváme smutek a lítost nad odchodem našich nejbližších, smíme mít tuto naději. Amen.

Prof. ThDr. Petr Pokorný, DrSc., Dr.h.c.

(21.4.1933 – 18.1.2020)

V ranních hodinách 18. ledna 2020, obklopen svou rodinou, zemřel ve věku 86 let Petr Pokorný, profesor Nového zákona na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy. Fakulta v něm ztrácí výrazného a oblíbeného učitele, pronikavého badatele mezinárodního věhlasu a neúnavného organizátora vědecké práce, který hlubokou erudici v biblistice, teologii, filologii i filosofii spojoval s přátelsky otevřenou určitostí svědka křesťanské víry.

Petr Pokorný se narodil 21. dubna 1933 v Brně. Po studiích na tamním klasickém gymnáziu vystudoval teologii na Komenského evangelické bohoslovecké fakultě (dnes Evangelická teologická fakulta UK). V roce 1958 byl ordinován jako kazatel Českobratrské církve evangelické a do roku 1967 působil v církevní službě jako vikář v Praze na Vinohradech a farář v Praze-Vršovcích. Během této služby externě studoval koptštinu a řeckou literaturu v Praze a ve Vídni, strávil také jeden trimestr postgraduálního studia u profesora G. D. Kilpatricka v Oxfordu. V roce 1959 podal doktorskou práci (*SOMA ChRISTOU v epištole Efezským*), kterou však kvůli průtahům ze strany státních orgánů směl obhájit teprve v roce 1963. Podobně nuceně zpožděná byla jeho habilitace v roce 1967 na základě práce podané o pět let dříve (*Gnostická mystéria*). V témže roce byl na jeden rok povolán jako docent Nového zákona na univerzitu v Greifswaldu v tehdejší NDR.

Od roku 1968 vyučoval novozákonní biblistiku jako spolupracovník a později nástupce svého učitele J. B. Součka na Komenského bohoslovecké, dnes Evangelické teologické fakultě v Praze, profesorem byl jmenován roku 1972. V období 1996–1999 fakultu řídil jako její děkan. V roce 1968 se na základě práce *Počátky gnose: Vznik gnostického mýtu o božstvu člověk* stal kandidátem historických věd (CSc.) v oboru řecká literatura, v roce 1993 získal v témže oboru titul doktor historických věd (DrSc.). Jako hostující či zastupující profesor působil na několika zahraničních univerzitách (Pittsburgh, Tübingen, Petrohrad), čestný doktorát mu udělily univerzity v Bonnu (1998), Budapešti (2000) a Petrohradě (2015). Byl aktivně činný v řadě významných vědeckých organizací, především Studiorum Novi Testamenti Societas, jejímž byl v období 1994–1995 prezidentem, dále Wissenschaftliche Gesellschaft für Theologie, Akademie der Wissenschaften zu Göttingen a Učené společnosti České republiky, již v letech 2012–2014 předsedal. Významným plodem jeho úsilí o badatelskou spolupráci je Centrum biblických studií Univerzity Karlovy a Akademie věd České republiky, které v roce 1998 založil a v letech 2001–2010 vedl.

Profesor Pokorný rozhodně nebyl badatel jednoho tématu, ve značné šíři jeho odborného i popularizačního díla však lze zaznamenat zřetelné soustředění. Především metodické: při vši erudici lingvistické a historické chápal práci biblisty důrazně jako úkol teologický, tedy interpretační.

Tento zájem prostupuje celé jeho dílo, ale projevuje se i v tom, že v něm významné místo mají souvislé výklady biblických i jiných textů, mezi nimi

především komentáře k epištolám *Koloským* (německy 1987 a 1990, anglicky 1991) a *Efezským* (německy 1992 a 2013, zkrácená verze vyšla v roce 2005 česky jako pilotní svazek řady Český ekumenický komentář k Novému zákonu), k evangeliu *Markovu* (ve dvou verzích: 1974 a 1982, nově zpracováno pro řadu CEKNZ v roce 2016), ke knize *Skutků apoštolských* (vyjde v řadě CEKNZ) a k apokryfnímu evangeliu *Tomášovu* (česky 1981, 1982, 2001, nově zpracováno v monografii *A Commentary on the Gospel of Thomas*, 2009, 2012). Zřetel k teologickému obsahu a záměru novozákonních spisů, který nelze oddělit od zkoumání jejich literární povahy, výrazně uplatnil i v jejich analytickém přehledu, vydaném nejprve česky jako *Literární a teologický úvod do Nového zákona* (1993), později ve spolupráci s U. Heckelem přepracovaném a rozšířeném do rozsáhlého kompendia *Einleitung in das Neue Testament: Seine Literatur und Theologie im Überblick* (2007, česky *Úvod do Nového zákona: Přehled literatury a teologie*, 2013, rusky 2012). Otázkami výkladu se zabýval také teoreticky. Nejprve v souvislosti s problémem překladu – podílel se na Českém ekumenickém překladu Bible a v letech 1975–1996 byl členem překladatelského výboru United Bible Societies – později svá zkoumání v obecnější rovině shromáždil do monografie *Hermeneutika jako teorie porozumění* (česky 2006, anglicky první díl 2011).

Druhé ohnisko Pokorného badatelského soustředění lze najít ve vymezení látky, jíž věnoval svoji pozornost. Zabýval se především synoptickými evangelii a deuteropavlovskými epištolami.

Tento zájem je patrný již z výběru spisů, k nimž zpracoval souvislý komentář, ale odráží se v řadě dalších jeho studií. Významně přispěl k pochopení koncepce nejstaršího z evangelíí, Markova, a ukázal souvislost této koncepce s teologickými důrazy apoštola Pavla, svou studií *Theologie der lukanischen Schriften* (1998) se podílel na rehabilitaci evangelisty Lukáše jako svébytného teologa. Zájem o duchovní prostředí deuteropavlovských epištol jej hned zkraje přivedl k fenoménu gnosticizmu, jemuž se věnoval v řadě speciálních studií i v souborné monografii určené širší veřejnosti (*Píseň o perle*, 1986, 1998). V rámci Centra biblických studií založil koptologický seminář, z jehož práce vychází řada komentovaných překladů spisů z Nag Hammádí.

Účastnil se také práce mezinárodní skupiny *Colloquium oecumenicum Paulinum*, která mu k 80. narozeninám věnovala sborník *2 Thessalonians and Pauline Eschatology* (2013).

Soustředěnost Pokorného práce je ovšem patrná především v jeho zájmu o vlastní střed křesťanské teologie – osobu a význam Ježíše z Nazareta. Ukázkou brilantního propojení historického a interpretačního hlediska je jeho práce o vzniku christologie (*Die Entstehung der Christologie*, 1985, anglicky 1987, česky 1988), stejnou metodu později uplatnil ve zkoumání dějin klíčového pojmu „evangelium“ (*From the Gospel to the Gospels*, 2013, česky 2016). Historickým otázkám spojeným s Ježíšovým působením se dlouhodobě (2005–2017) věnoval v projektu *Jesus Research*, který založil a vedl společně s J. H. Charlesworthem z univerzity v Princetonu (USA).

Při své vědecké a učitelské práci Petr Pokorný nepřestal být teologem praktikujícím, byl učitelem nejen akademickým, ale také učitelem církve. Ve své hermeneutice rozpracoval koncept svědectví, na který filosoficky upozornil P. Ricoeur a který zároveň patří ke klíčovým pojmům biblické tradice – a sám byl také svědkem. Byl podnětným vykladačem biblických textů jako kazatel nejen ve své evangelické církvi, přednášel o teologických, historických i filosofických otázkách pro církevní i širší veřejnost. Ve své církvi působil

v teologickém poradním odboru církevního vedení, vystupoval na jejich synodech. Jako autor několika písňových textů trvale obohatil církevní zpěvník.

Svůj odchod do důchodu před lety pojal jako odchod z řídicích funkcí, jež postupně předal svým spolupracovníkům, avšak nikoli odchod na odpočinek. Až do své smrti se aktivně účastnil práce na fakultě, přednášel a vedl několik doktorandů, v listopadu 2019 byl kazatelem při slavnostních bohoslužbách ke stému výročí založení fakulty, téměř k dokončení dovedl projekt *Biblické základy křesťanské kultury* v rámci individuálního grantu *Donatio Universitatis Carolinae*, jímž jej jeho univerzita poctila za celoživotní dílo.

Křesťanské svědectví chápal na prvním místě jako rozhodné, nemoralizující svědectví o naději: „Nezadržitelný vývoj k dobrému je iluze. Rozhodně však nejdeme k čertu. Ten slavný protějšek, biblicky nazvaný poslední soud a království Boží, k nám přichází i uprostřed propadů a je silnější než dějinné katastrofy. (...) Především je však silnější než ti chytří, realističtí slušní skeptici. (...) Naděje přichází z druhé strany, jejím základním tvarem není budování, ale advent, příchod, setkání. Ale týká se dějin a inspiruje k dějinné orientaci.“ (*Den se přiblížil*, 2007)

Převzato ze stránek Evangelické teologické fakulty UK v Praze.

ŽIJÍ MEZI NÁMI

Gratulace

Sestra farářka Olga Tydlitátová oslavila koncem ledna životní výročí, které obecně na rozdíl od lidmi standardně uznávaných padesátin nebo šedesátin zůstává většinou již stranou pozornosti. Tím spíš bychom si však měli více všimnout a děkovat za takové příležitosti k pozastavení se ve stále zrychlujícím se životním běhu.

Sestra farářka je druhým nejdéle sloužícím farářem sboru Brno I od jeho založení v roce 1951. Na pozici vikářky a farářky sboru strávila dlouhých 27 let. Do sboru nastoupila jako vikářka 1. prosince 1989, tedy těsně po zásadní změně politických poměrů v naší zemi, ale samotné rozhodnutí pro tento krok a následné dlouhé schvalovací řízení probíhalo ještě před listopadem 1989. Tři roky byla ve službě sboru společně s bratrem farářem Janem Pokorným, šest let s bratrem farářem Pavlem Kalusem a dalších 18 let až do roku 2016, kdy odešla do penze, s bratrem farářem Jiřím Gruberem.

Byla to dostatečně dlouhá doba, abychom si zvykli její farářskou službu přijímat s jistou dávkou samozřejmosti, a taky dostatečně dlouhá doba, abychom rozpoznali, s jakou pečlivostí a poctivostí sestra farářka ke službě sboru přistupovala. Za toto její obdarování jsme Pánu Bohu vděční.

Radujeme se se sestrou farářkou z jejího životního jubilea a do dalších let přejeme zdraví, spokojenost, dostatek sil a hlavně Boží přítomnost a požehnání.

Se sestrou farářkou se můžeme (popř. mohli jsme – podle toho, kdy tento text čtete) setkat tak, jak jsme byli zvyklí zmíněných 27 let, v neděli 2. února, kdy povede bohoslužby v obou kostelech sboru Brno I.

Václav Matoulek

DÍKY A PROSBY

Děkujeme ti, Pane Bože,
že nás přijímáš,
že se za nás nestydíš,
že se k tobě smíme hlásit.

Děkujeme ti za svatou trpělivost,
s jakou k nám stále mluvíš,
zveš nás, abychom se na tebe a na tvé vedení spolehli.
Děkujeme za to,
že i dnes můžeme čekat, že k nám zazní tvé slovo.
Vyznáváme, že se často necháváme vést
jinými slovy, jinými autoritami.
- Prosíme tě, odpusť nám.
Prosíme tě o tvého Ducha,
abychom o naší víře méně mluvili a více ji žili.
Pane, smiluj se. Kriste, smiluj se. Pane, smiluj se.
Amen

Úvodní modlitba zazněla při rodinných bohoslužbách v Blahoslavově domě v neděli 22. prosince 2019.

BUDE

Uvedení nového člena seniorátního výboru do služby

V sobotu 29. února v 9 hodin v sále Václava Pokorného (Opletalova 6) v rámci setkání kurátorů a místokurátorů proběhne instalace nově zvolené členky seniorátního výboru, kterou se od 1. prosince 2019 stala sestra farářka Iva Květonová, která v našem seniorátu působí jako seniorátní farářka pro mládež a pastorační pracovnice ve sboru v Noslavi. Uvedení do úřadu vykoná synodní kurátor Vladimír Zikmund.

Jiří Gruber

Kavárnička Brno I

- 5.2. Bratr Jan Franců: promítání fotografií z cest
- 12.2. Vystoupení studentů konzervatoře
- 19.2. Sestra Slávka Járová: sudetská magistrála, 3. část
- 26.2. Sestra Věra Bednářová: podnikatel Friedrich Wannick – historie

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Na své první schůzi v novém roce rekapitulovalo staršovstvo sborový život v adventním a vánočním čase a vyjádřilo svou vděčnost a radost z vánoční slavnosti, kterou s dětmi připravila mládež, učitelé nedělní školy a sestra farářka. Dále jsme se věnovali přípravě sborové neděle 2 února se společným obědem a pozváním sestry farářky Olgy Tydlitátové ke kázání. Staršovstvo se připravilo na vizitační návštěvu, kterou v našem sboru a seniorátu vykonají členové synodní rady v neděli 16. února. Náš sbor obdržel od synodní rady pokyn k volbě prvního faráře našeho sboru od 1. září 2021. Jediným

kandidátem je bratr farář Ondřej Macek, který byl pozván ke kázání 1. března. Samotná volba proběhne 22. března spolu s opakovanou volbou bratra faráře Jiřího Grubera do 31. srpna 2021. Při sborovém shromáždění 22. března v 9 hodin v sále Václava Pokorného proběhne také volba poloviny staršovstva. Otevřená schůze staršovstva, na níž se bude možné vyjádřit ke všem oblastem života sboru, bude 9. března v 18:30. Náš sbor obdržel pozvání do Basileje ve dnech 1. - 3. května. Začíná také příprava programu na Noc kostelů, která bude 5. června. V červeném kostele byla instalována tři bezdrátová sluchátka a v případě potřeby budou pořízena další. Příslušné úřady jsme požádali o souhlas s výměnou stávajícího schodiště k Betlémskému kostelu. Při přihlašování na sborový pobyt na Blažkově na 1. až 8. srpna budou mít do konce března přednost členové sboru a jejich rodinní příslušníci. Bylo odsouhlaseno aktualizované znění smlouvy o spolupráci našeho sboru a brněnského střediska Diakonie. Do dozorčí rady tohoto střediska byli navrženi bratři Jakub Ventruba, Pavel Vojtíšek a sestra Mirka Priknerová. Sejde se finanční komise, aby rozhodla o výši mezd pro naše zaměstnance a připravila návrh rozpočtu na rok 2020.

Jiří Gruber

Brno II

Staršovstvo sboru se vrátilo k vyhodnocení průběhu vánočních bohoslužeb a akcí, faráři poděkovali presbyterům za jejich aktivní účast při těchto akcích. Presbyterie mezi sebou přivítali novou sborovou pastorační pracovníci Annu Marii Fikejsovou. Staršovstvo projednalo termíny setkání a akcí v celé první části nového roku a stanovilo termín pro výroční sborové shromáždění na 8. března. Presbyterie dále zvolili zástupce sboru do Dozorčí rady brněnského střediska Diakonie: opět se jimi staly Saša Jacobea a Pavla Potočková, vyslechli zprávy o probíhající rekonstrukci nájemního bytu, přípravách projektu Zadní sály a nově také informaci o rekonstrukci Losova sálu a projednali způsob distribuce materiálu „5 % a hlavu vzhůru“.

Martin Horák

Brno–Židenice

Staršovstvo se ke své schůzi sešlo 6. ledna. Souhlasilo s navýšením výtěžku Dárkování ze sborových prostředků. Neziskové organizaci Domov pro mne tedy odešleme 25 000 Kč. Z ÚCK přišly materiály ke kampani „Pět procent a hlavu vzhůru“. Financování sboru a církve bude tématem sborového dne 1. března. Staršovstvo rádo souhlasí s povoláním Petra Šplíchala do kantorské služby. Petr loni absolvoval Seminář církevní hudby EA. Slavnostní pověření proběhne 26. dubna. Staršovstvo se usneslo svolat na neděli 29. března sborové shromáždění. Proběhne při něm také volba nového staršovstva. Návrhy na kandidáty sbíráme až do konce ledna do krabice v kostele. Podle rozhodnutí staršovstva už druhý rok všechny sbírky z bohoslužeb, při kterých slavíme večeři Páně (není-li právě seniorátní či celocírkevní sbírka), vkládáme na sborový Fond sociálních potřeb. Staršovstvo to připomíná a do budoucna chce také nově promyslet stanovy tohoto fondu, aby mohl mít širší využití. V presbyterně dosloužila plynová kamna. Nahradíme je nejspíš elektrickým topidlem. Projekt statického zajištění kostela bude podán na stavební úřad, který se k němu musí vyjádřit. Na jaře začne oprava střechy fary.

Radka Včelná

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 3.2.

Úterý:

10:30 modlitební setkání
16:30 dětský klub Ovečky
16:30 biblic. hod. pro děti
19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie 5., 19.2.
15:00 kavárnička
16:00 konfirmandi
18:00 kurs Beta
18:00 mládež

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených
dveří 6., 20.1.
17:00 biblická hodina
19:00 sbor Kůrovec

Pátek:

18:30 Cantate Domino

Neděle:

10:00 nedělní škola
pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 10.2.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub
16:00 děti Tišnov 11., 25.2.
17:00 zpěv
17:30 biblic. h. Tišnov 11., 25.2.
18:00 příprava NŠ 4.2.
19:00 střední generace 4., 18.2.

Středa:

8:30 Dvojka – dětský klub
13:00 Diakonie 12., 26.2.
18:00 biblická hodina
19:00 stř. generace 12., 26.2.

Čtvrtek:

9:30 Mateřský klub 13., 27.2.
14:30 odpolední káva 6., 20.2.
16:00 mladší děti
16:00 starší děti
17:30 mládež

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:

9:30 DD Kocáňka 1., 15., 29.2.

Neděle:

9:00 nedělní škola
10:00 setkání v Blah. domě

Brno – Husovice

Čtvrtek:

17:30 mládež
19:00 biblická hodina
20:00 staršovstvo 13.2.

Pátek:

16:00 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola
18:00 Desert 9.2.

Brno – Židenice

Pondělí:

18:00 děti Blansko
19:00 biblic. hodina
Blansko

obojí 10., 24.2.

18:30 staršovstvo 3.2.

19:30 učitelé NŠ 17.2.

Úterý:

17:00 konfirmandi
19:00 DŽES 4.2.
19:00 Modlitba se zpěvy
z Taizé 11.2.

19:00 modlitební setkání

Brno-sever (25.2.)

Středa:

16:00 děti
17:00 mládež
19:00 biblická hodina

Pátek

19:30 střední generace
21.2.

Neděle:

9:10 nedělní škola
10:00 setkání u kávy a čaje
18:18 zkouška pěveckého
sboru ChrapoT

Brno I**Brno II****Brno-Husovice****Brno-Židenice****2.2. 4. neděle po Zjevení Páně**

BK Olga Tydlitátová
ČK Olga Tydlitátová,
rodinná neděle

BD Saša Jacobea, VP
Tiš Martin Horák, VP

Hu Štěpán Hájek,
rodinné

Ži Boris Tančev, VP
BI Boris Tančev, VP

9.2. neděle Septuagesimae

BK Jana Hofmanová, VP
ČK Jana Hofmanová, VP
Rch Jana Hofmanová, VP
ekumenická bohoslužba

BD Jaroslav Vitek
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Ži Marta Židková

16.2. neděle Sexagesimae

BK Daniel Ženatý
ČK Daniel Zenatý

BD Martin Horák
Tiš Saša Jacobea

Hu Štěpán Hájek

Ži Radka Včelná
BI Radka Včelná

23.2. neděle Estomihi

BK Jiří Gruber
ČK Jiří Gruber
Rch Ondřej Macek

BD Saša Jacobea
Tiš Martin Horák

Hu Štěpán Hájek

Ži Matouš Pleva

1.3. 1. neděle postní, Invocavit

BK Ondřej Macek, VP
ČK Ondřej Macek, VP

BD Martin Horák,
Saša Jacobea, VP
Tiš Olga Tydlitátová, VP

Hu Štěpán Hájek
rodinné, VP

Ži Radka Včelná, VP
BI Jan Asszonyi (CB)

BK: Bělečský kostel v 8:30

ČK: Cervený kostel v 10:00

Opi: sál Opletalova 6

Rch: Rychmanov v 14:00

BD: Blahoslavův dům v 9:00

Tiš: Tišov v 10:30

Hu: Netušilova 26 v 9:00

Ži: Židenice v 9:00

BI: Blansko v 14:00

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)

Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453

email: ccebrno1@atlas.cz,

<http://www.cervenykostel.cz>

kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři

seniorátní kazatelé: Iva Květonová, Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek

kurátor: Václav Matoulek, past. pracovníce: Marie Matoulková a Helena Pacasová

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469

email: brno-ii@evangnet.cz,

<http://brno-ii.evangnet.cz>

kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři

kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovníce: Anna Marie Fikejsová

Farní sbor ČCE v Brně-Husovících

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420

email: husovice@evangnet.cz,

<http://www.ccehusovice.cz>

kazatel: Štěpán Hájek, farář

kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626

email: zidenice@evagent.cz,

<http://zidenice.evangnet.cz>

kazatelka: Radmila Včelná, farářka

kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401

email: brno@diakoniecce.cz

<http://brno.diakonie.cz>

ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Renata Michálková

kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola

Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544

email: skolafilipka@gmail.com

<https://skolafilipka.cz>

ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2020 (XXII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6.